

Nem a n?ket védi, hanem a férfiakat és a társadalmat támadja az Isztambuli Egyezmény

2024 április 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Egyenl?ség nyílt társadalom módra

Ha hihetünk a statisztikáknak, nagyjából minden harmadik n?t ér valamilyen nemi természet? inzultus vagy házastársi, élettársi bántalmazás élete során. Ennek tudatában nem semmi, hogy zömmel n?k röhögik körbe és hazugozzák Varga Juditot, miután rendkívüli módon kitárta a magánélete szomorú fejezetét a nyilvánosságnak. Ezeknek a n?knek ennyit jelent a n?i együttérzés meg emancipáció meg közös célok, meg minden. Így hát a feminizmus valójában semmi egyéb, mint néhány ideológus önmegvalósítása, továbbá nehéz természet? n?k sokasága számára olcsó egyéni, hétköznapi önigazolások gyártósora. Másik lehet?ségként ugyanúgy belehabarodtak ezek a n?k Magyar Péterbe, ahogy Varga Juditnak is sikerült annak idején. Aztán, hogy ez a belehabarodás tisztán n?i jelleg?, vagy van benne puzséri értelemben vett megháborodás is, az már pszichológiai kérdés, ugyanis néhány férfi szintén ott rajong érte a koncert els? soraiban. Na, de megoldaná-e Varga Judit és a többi bántalmazott n? (nem beszélve a bántalmazott férfiakról) bajait az Isztambuli Egyezmény, és miért nem?

Visszatér? érv a közbeszédben, hogy Magyar Péterre valami éteri lényként tekintenek, hiszen az általa képviselt ÜGY (ti. kormánybuktatás) jelent?sége, már túln?tt az ? személyén – így a személyét ér? támadások nem számítanak, a családi bántalmazás különben is magánügy. Mondják ezt azok, akik több, mint hét éve h?zöngenek rajta, hogy közüggyé tegyenek minden esetet, amikor férfi bántalmazott n?t. A n?bántalmazást hangsúlyosan közügyként kezel? Isztambuli Egyezmény ratifikálását is nagyon követelik újra, és azon élcel?dnek, hogy Varga Judit milyen élesen elutasította ezt még igazságügyi miniszterként, úgyhogy magára vessen.

Állításukkal ellentétben, az Isztambuli Egyezmény nem szünteti meg a n?k bántalmazását, ugyanakkor széls?ségesen diszkriminálja a férfiakat, továbbá sunnyogva kikényszeríti a genderfikciók beillesztését az országok jogrendjébe.

A családon belüli er?szak nem fekete-fehér. Az olykor tettlegességgé fajuló, családon belüli problémák nagyon kényes ügyek, ahol gyakran lehetetlen objektíven igazságot tenni a veszeked? felek között. A család azonban nem bíróság, így nem is ezt kell célul kit?zni – ellentétben az Egyezménnyel, amely nemcsak igazságot akar tenni, de eleve abból az alapállásból indul ki, hogy a n?nek van igaza, és a férfi bántalmazó. Minden statisztika azt támasztja alá, hogy a harmonikus családi élet az er?szak leghatékonyabb megel?zése, még a családon kívül is, nemcsak azon belül. Léteznek békítési, konfliktuskezelési módok arra az esetre, ha a családi béke komolyabban felborul, ám az ilyen jelleg? megsegítést nemhogy nem támogatja az Isztambuli Egyezmény, hanem kifejezetten megtiltja az alternatív vitarendezési eljárásokat, azaz a békítést. A célja ehelyett nyilvánvalóan az érintett családok végleges felbontása, a n? kiemelése, a férfi hatósági megbüntetése.

Az Egyezmény kötelezi a csatlakozott államokat, hogy vonják be a n?jogi civil szervezeteket a n?védelembe. A gyakorlatban ez akár a rend?rrel egyszerre, hivatalból kiérkez? feminista aktivistát jelenthet, aki befolyásolja az intézkedést. A nyilvánosság által nem megválasztott, önjelölt szakért?k avatkozhatnának be tehát a családok bels? konfliktusaiba – a lelkületükre és a meggy?z?désükre vonatkozó tapasztalatokból kiindulva, bizonyára sisterg? férfigy?lölettel. Ne gondolja persze senki, hogy ezt ingyen csinálják! Onnantól fogva már nemcsak a Nyílt Társadalom Alapítványok (OSF) finanszírozza ?ket, hanem az állam is. Mondanunk sem kell, hogy a sokkal kisebb számú férfijogi szervezetr?l meg azok bevonásáról vagy legalább kötelez? meghallgatásáról szó sem esik.

Egyenl?ség nyílt társadalom módra

Tagadhatatlan, hogy vannak a világban olyan közegek, amelyekben tényleg iszonyú dolgok érik a n?ket, méghozzá intézményesen. A n?k nemi szervének megcsonkítása, becsületgyilkosság, kényszerabortusz, kényszerházasság, kényszersterilizálás – ezeket külön büntet?jogi tényállásként állapítja meg az Egyezmény, ami rendben is lenne, csak ebb?l látszik, hogy ennek az egyezménynek nem nálunk van dolga, hanem a muzulmán világban – jelentse ez Jement, Nigériát vagy Belgiumot – és Afrika számos országában, de 33 ezer számi n? néhány évtizeddel ezel?tti kényszersterilizálását elnézve, még Svédországban is akadhat tennivaló ilyen szempontból. A hazánkban felmerül? családi eseteket, legalábbis azokat, amelyek már a jog és igazságszolgáltatás tárgykörébe tartoznak, az elmúlt évek módosításai nyomán viszont kiválóan lefedi a hatályos magyar jogrend.

Az Egyezmény kész tényként rögzíti a n?k intézményesített társadalmi elnyomását, ezért a n?ket ér? bármilyen er?szakot durvább jogi min?sítés alá helyezi, és az emberi jogok megsértésének veszi. Ezzel megszünteti a n?k és a férfiak törvény el?tti egyenl?ségét, másodrend?vé lefokozva a férfiakat.

Az emberi jogok megsértésévé emeli ki a n?k elleni, nemi alapú er?szakot. A nemi alapú er?szakot pedig úgy állapítja meg, hogy olyan er?szaktípus, amelyben felülreprezentáltak a n?k.

Félelmetes gumiszabály ez, amelynek érvénybe léptetése után csak arra nem húzzák rá az emberi jogok megsértését, amire nem akarják. A tartásdíj elmaradása például jellemz?en n?ket érinti, hiszen a bírósági gyakorlat jellemz?en még akkor is az anyának ítéli a gyereke(ke)t, ha az apa sokkal alkalmasabb lenne a nevelésükre, és vállalná is. Az elmaradó tartásdíj már csak azért is képbe kerülhet, mert az Egyezmény a gazdasági er?szak fogalmát is bevezeti. A tartásdíjjal trógerked?, felel?tlen férfi képe nem ismeretlen a társadalomban, ám sajnos nem életidegen az a kép sem, hogy az elvált anya az apa ellen hangolja a gyereket, finom eszközökkel akadályozza, szabotálja a láthatást. Ha erre az apa például a tartásdíj akadozásával válaszol, akkor az Isztambuli Egyezmény hatálya alatt a csillagos ég a határ a megbüntetésére.

A jogi elferdítésnek és a férfiak nyílt diszkriminációjának az indoklása a legszebb: egyenl?ség.

Ha már egyenl?ség… Az Isztambuli Egyezmény betartását a ratifikáló országokban a GREVIO nev? szerv ellen?rzi. Ennek felállításakor megígérték, hogy a nemi egyenl?séget is figyelembe veszik a tagok kiválasztásakor. Megalakulásakor 10 n? alkotta a testületet, most 11 n? és 4 férfi tartja fenn a feminista típusú nemi egyensúlyt. A korábbi tagok közt 12 n?t és 2 férfit találunk. Ez elég jól fémjelzi, mennyire lehet arányosságra számítani ott, ahol az Isztambuli Egyezmény nagyon durva férfiellenes visszaélésekre nyújt lehet?séget, és csak az alkalmazón múlik, hogy kihasználja-e ezt. Aki pedig azt tippeli, hogy a GREVIO tagjainak életrajzaiban nem példa nélküli a Nyílt Társadalom Alapítványokhoz kapcsolódó pályafutás, az eltalálta.

Bántalmazni csak n?t lehet

A férfiak védelmér?l ugyanakkor alig esik szó a feministák által dühödten követelt Isztambuli Egyezményben. Kelletlenül elismeri ugyan, hogy létezik ilyen is, de nem sok szót pazarol rá, intézkedést pedig pláne nem javasol. A n?i bántalmazókon nagyvonalúan túllép, ami azzal a veszéllyel is fenyeget, hogy az olyan családi helyzetekben, amikor els?sorban a n? a bántalmazó – lelki, testi, vagy mindkett? –, és a férfi egyszer visszaüt kétségbeesésében, szintén elég csak eljátszania az áldozatot a n?nek, és már viszi is a hatóság a férfit, a kirendelt, lila tüsihajú feminista aktivista elégedett rikácsolása mellett.

Már a dokumentum preambuluma is a n?k és lányok er?szakkal szembeni védelmét, továbbá a n?k és lányok elleni er?szak megel?zését t?zi ki célul: csupa – szintén férfiellenes – „n?védelmi” ajánlást említ, a férfiak és fiúk védelmér?l egy szót sem ejt. Tehát már a gyerekekre is kiterjeszti a nemi diszkriminációt, miközben a fiúk nagyjából kétszer gyakrabban esnek családon belüli er?szak áldozatává, mint a lányok. A fiúgyerekek jóval nagyobb eséllyel válnak bántalmazás áldozatává az anya és az apa, illetve a nevel?anya, nevel?apa részér?l, mint a lánygyerekek, de az Isztambuli Egyezmény alkotói nem érezték úgy, hogy ezzel tör?dni kellene.

A családon belüli er?szak nemcsak a n? bántalmazásából állhat. A megromlott kapcsolatokban legtöbbször egymást bántalmazzák a felek lelkileg, testileg. Az egyoldalú bántalmazás statisztikailag legjellemz?bb formája, amikor az elvált anya fiúgyerekét bántalmazza az anya élettársa. Ez sem fontos az Isztambuli Egyezmény megalkotói szerint.

A férfiakra zúdított feminista gy?löleten túl van egy legalább ennyire veszélyes vetülete az Isztambuli Egyezménynek. A n?k védelme örvén akarja rákényszeríteni az egyes országok jogrendjére a genderlobbi hazugságainak elfogadását: nemcsak kész tényként átveszi a genderideológia elméletét a n?k társadalmi elnyomottságáról és a társadalmi nemen alapuló er?szaktípusokról, hanem tartalmazza a nemek definícióját, a biológiai nemen kívül jogrendbe illesztve a társadalmi nem fogalmát. Ez a lappangó jogalkotás is egy olyan ajtót nyit meg, amelynek a kinyílása aztán elég durva következményekkel járhat.

És persze nem is lenne igazi nyílttársadalmi projekt az Isztambuli Egyezmény, ha nem keverték volna bele a migrációt is. A magyar jogszabályi környezettel ellentétes, nemi alapon biztosított menedékjoggal kapcsolatos rendelkezései is megérdemlik a figyelmet. Hopp, egy kis engedékenység a n?i migránsokkal szemben, hopp, egy kis családegyesítés, és meg is vagyunk. Ahogy az ördög mindig csábítással, kedvesen, Jó Emberként érkezik, a nyílttársadalmi kezdeményezések is mindig ugyanilyen arcot vesznek fel. Persze, ez csak egy hasonlat volt, biztos nincs köztük összefüggés.

Vésey Kovács László - www.pestisracok.hu

Ajánló